

ע"פ 798/19 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 798/19

לפני:
כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט א' שטיין

המערער: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי תל אביב-
יפו מיום 17.12.2018 בתפ"ח 56855-02-18 שניתן
על ידי כבוד השופטים: ג' נויטל, ט' חיימוביץ, ל' ביבי

בשם המערער: עו"ד גיל פרידמן

בשם המשיבה: עו"ד רוני זלושינסקי

בשם סיוע משפטי: עו"ד זהבה סנדר

פסק-דין

השופט נ' הנדל:

1. מונח לפנינו ערעור על חומרת עונש המאסר בפועל - שש וחצי שנים - שנגזר על המערער בגין ביצוע עבירות מין כלפי בת אשתו. במועד ביצוע העבירה הראשונה היה המערער כבן 36 שנה והקטינה כבת 14 שנה. המערער הורשע, על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירות של נסיון למעשה אינוס בקטין בן משפחה, מעשה מגונה בקטין בן משפחה (ריבוי עבירות) לפי סעיפים שונים, וגרם מעשה מגונה בקטין על ידי בן משפחה. הסנגור ביקש להקל בעונש בשל הודאת המערער בכתב האישום המתוקן, לקיחת אחריות, מניעת הצורך בעדות המתלוננת והעדר עבר פלילי.

2. השיקולים שמנה הסנגור אכן שוקלים לקולא, אך נראה כי בית המשפט שקלל נתונים אלה בעת גזירת העונש הלכה למעשה. בית המשפט המחוזי היטיב להציג תמונה מלאה ומקיפה של המעשה והעושה.

על פי העובדות בהן הודה המערער, האירועים מתייחסים לשתי תקופות, המשתרעות יחד על פני כ-16 חודשים. בתקופה הראשונה, שאורכה כחמישה חודשים, הקטינה הייתה נתונה במשבר רגשי על רקע מחלוקת מתמשכת עם אמה. היא מצאה במערער אוזן קשבת וכתף תומכת, והוא ניצל את מעמדו ואת פגיעות הקטינה במסגרת מעשיו. האחרונה התגוררה במקומות שונים, ובין היתר אצל קרובי משפחה, והמערער נהג לאסוף אותה במשאית שברשותו. הוא נסע עמה לחניון סמוך, ושם ביצע את המעשים שבהם הודה. בתקופה השנייה, שאורכה כ-11 חודשים, הקטינה - שהתגוררה בפנימייה - ביקשה מהמערער שלא לפגוש אותה ולחדול ממעשיו המיניים כלפיה. ברם, המערער ניצל את חופשות סופי השבוע והיה נכנס לחדרה בשעות לילה מאוחרות, תוך ביצוע מעשים מיניים בכפייה. בפסק הדין הודגשה ההסלמה שבמעשי המערער. כפי שכתב בית המשפט המחוזי:

"תחילה נשיקה בפה, נגיעה בחזה, והמשך בהפשלה חלקית של מכנסיה של הקטינה ונגיעה בפי הטבעת שלה, הנחת ידה של המתלוננת על איבר מינו [של המערער] (תוך שהוא מניע בידו את ידה שוב ושוב על איבר מינו), המשך בכך שה[מערער] אונן בנוכחותה, ונגע באיבר מינה, והמשך בנסיון לבעול את הקטינה על ידי כך שה[מערער] ניסה להחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה, הושבת הקטינה עליו כאשר איבר מינו נוגע באיבר מינה, הניע את גופה אחורה וקדימה, וה[מערער] חפן וצבט את איבר מינה של הקטינה, מתחת לבגדיה, למרות התנגדותה"

לכך יש להוסיף כי בתסקיר צוין שהמערער לקח אחריות על מעשיו, אך למרות זאת לא ניתנה המלצה טיפולית אלא הומלץ להטיל על המערער עונש מוחשי של מאסר בפועל. בסיכום הערכת המסוכנות של המערער נכתב כי רמת המסוכנות של המערער נמוכה ביחס לקרבנות מזדמנים, אך הדרגה עולה לנמוכה-בינונית כלפי קטינות עמן קיים קשר קרוב. תסקיר נפגע העבירה תיאר את הפגיעה ממנה סובלת המתלוננת - פגיעה ארוכת טווח.

3. התמונה הכוללת מלמדת כי בית המשפט לא החמיר עם המערער. בעבירות כגון אלה אין מנוס מלכמת את העונש תוך ציון מרכיבים אובייקטיביים. כאן, הקשר בין המעורבים, הפער בגילם, ריבוי המעשים, אורך תקופת ביצועם ואופיים - כל אלה מובילים למסקנה שהעונש אינו חמור יתר על המידה, ובוודאי לא באופן שמצדיק התערבות. כך, גם בשם לב לנימוקים לקולאשצוינו לעיל.

על בית המשפט מוטל להגן על בנות החברה, כך בכלל וכך ביתר שאת מפני קרובי משפחה כהגדרתם לפי החוק. המסר חייב להיות מרתיע, באופן פרטני ובאופן כללי. נראה כי עונש מאסר לתקופה קצרה מזו שנגזרה על המערער לא

היה מבטא היטב את מטרות הענישה.

4. הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"א בסיון התשע"ט (24.6.2019).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט
